

תת"ע 849/07/14 - מדינת ישראל נגד יונתן גלעד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

13 אוקטובר 2016

תת"ע 849-07-14 מדינת ישראל נ' גלעד

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יונתן גלעד

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אורית מנדלוביץ ועו"ד רפאלה שושן

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. ראשית דבר:

העבירה המיוחסת לנאשמים הינה אי ציות לתמרור עצור, וזאת בניגוד לתקנה 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

2. נסיבות המקרה:

כנגד הנאשמים הוגשו כתבי אישום בגין העבירה דלעיל אשר התרחשה בצומת נתק'ה מכיוון צפון לכיוון דרום. מר גלעד (להלן: "הנאשם 1") טען לחפותו וזאת ממספר טעמים עיקריים:

- תמרור העצור מוצב בצומת שלא כדין שכן הינו מוסתר ע"י תמרור אשר מוצב לפניו ולא מאפשר להבחין בו כאשר נוסעים בנתיב הפונה ימינה בצומת. התמרור מוסתר עד 94 מטר מלפני ההגעה לצומת, דהיינו הוא נראה רק 94 מטרים לפני הצומת.
- עמוד 1

- התמרור ממוקם שלא לפי תכניות מע"צ אלא כ-2.5 מטר מהכביש לתוך חלקת הגיבון הסמוכה. על התמרור להיות 30 ס"מ משפת המדרכה.
- מיקומו של תמרור העצור על אותו עמוד בו ממוקם התמרור שלפניו המסתיר אותו, היה מונע את הסתרתו.

3. דין והכרעה:

תקנה 22(א) לתקנות קובעת כי:

"עובר דרך חייב לקיים הוראות הניתנות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין".

כאמור, נטל ההוכחה בדבר אי תקינות התמרור הינו על שכם הנאשם, כפי שפורש לא פעם גם בפסיקה. למשל, בע"פ (י-ם) 9539/05 מדינת ישראל נ' גוהבסקי, לא פורסם (מיום 29.8.05) (להלן: "פרשת גוהבסקי") נאמר כי:

"הלכה ידועה היא, כי הנטל להוכחת טענה בדבר אי תקינותו של תמרור, מוטל על שכמו של נאשם הטוען לפגם בחוקיות התמרור. כך עולה מלשון התקנה, כך גם נקבע ברע"פ 72/87 שקיר נ' מדינת ישראל, תקדין (1987), וכל פרשנות אחרת תרוקן מתוכן את משמעות התקנה (ראה גם רע"פ 6112/97 צרפתי נ' מדינת ישראל, תקדין (1997); וכן מ"ח 5810/02 שגיב נ' מדינת ישראל, תקדין (2002))."

עוד עולה מפרשת גוהבסקי כי "המבחן לגבי הסתרת התמרור הנו מבחן אובייקטיבי. אין די בשאלה אם המשיב לא ראה את התמרורים באופן סובייקטיבי, אלא, שעלינו לבחון, שמא כל נהג באותה סיטואציה לא יבחין בהם".

ומן הכלל אל הפרט, במקרה הנדון ציין הנאשם 1 כי על פי הנחיות הצבת התמרורים של המאשימה, טווח הראייה להבחנה בתמרור אמור להיות 100 מטר לכל הפחות, ומאחר והתמרור נגלה במלואו רק במרחק 94 מטר, הוא מוצב שלא כדין.

יחד עם זאת, יאמר כי עפ"י אותן הנחיות עליהן מתבסס הנאשם 1 בטיעונו, עולה כי לא מדובר במרחק מינימום של 100 מטר, אלא מדובר בטווח הראייה החופשי המומלץ בלבד להבחנה בתמרור, על מנת לאפשר לנהגים זמן נדרש של כ-4 שניות בכדי שיוכלו להגיב לתמרור "שלא בלחץ".

העובדה כי על פי הנאשם תמרור העצור נגלה במלואו "רק" ממרחק של 94 מטר, דהיינו בפער מינורי של כ-6

מטרים פחות מהמרחק המומלץ כדי שלא יצטרך להגיב לתמרור "בלחץ", אין בה לכשעצמה כדי לפגוע ביכולת הנורמטיבית של האדם הסביר (על פי מבחן האובייקטיביות בפרשת גוחובסקי) להגיב לתמרור שלא בלחץ ולהתכונן אליו מבעוד מועד.

לפיכך, מדובר במרחק מומלץ על פי הנחיות המאשימה, מרחק אשר סבירותו לא תפגע ולא תפגע ביכולת הנהג הסביר, אף אם זו תקוזה בכ-6 מטרים, שכן אף מרחק של 94 מטרים, אמור לאפשר לנהג הסביר להבחין בתמרור ולהיערך לו בהתאם.

ואם לא די בכך, הרי שעל פי תקנה 21(ג) לתקנות:

" לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים...."

לפיכך, ניחן כי על פי תקנה זו היה על הנאשם 1 לייחס תשומת לב מירבית בהתקרבו לצומת המדוברת, הלוא היא צומת סואנת במהלך חלק גדול משעות היום וסמוכה לכביש ראשי, ולבחון סביבתה לרבות הבחנה בתמרור העצור שמוצב בה, אשר נגלה אליו כבר ממרחק של 94 מטרים מהצומת. בנסיבות אלו, אי הבחנתו של הנאשם 1 בתמרור, יכולה להיות מיוחסת לקלות ראשו ולרשלנותו ותו לא.

זוהי הנקודה לציין כי אף התרשמותי האישית מביקורי במקום יחד עם הצדדים ביום 06.03.16, הייתה כי המרחק והזמן בו נגלה לעיני הנהג תמרור העצור במלואו, הינם זמן ומרחק אשר עומדים במתחם הסבירות ומאפשרים לנהג להתכונן לתמרור מבעוד מועד ולשקול צעדיו באופן הראוי בהתקרבו לצומת.

זאת ועוד, אף טיעוניו הנוספים של הנאשם 1 דינם להידחות, שכן עפ"י הנחיות להצבת תמרורים, מתאפשרת סטייה קלה מאופן הצבתו של התמרור, כך גם עפ"י עמדת המהנדס מטעם המאשימה בביקור במקום, וכן, ניתן לפעול בצורה מאולתרת כאשר ישנם תנאים לחוצים של "גיאומטריה", מקום ושדה ראייה.

בנסיבות המקרה, לא ניחן כי סטייתו של התמרור מעבר ל-30 ס"מ אינה בגדר סטייה קלה, שכן מדובר בצומת סואנת אשר מטבעה מסוכנת להולכי רגל ולעגלות תינוק, ולכן השיקול העיקרי בהצבתו של התמרור צריך להיות הפחתת הסיכון עבור הולכי רגל ועגלות תינוקות עד למינימום. לפיכך, הסטייה בהצבתו של התמרור בנסיבות העניין הינה בגדר סטייה קלה, כזו המתאפשרת עפ"י ההנחיות, אף אם נעשתה בצורה מאולתרת בחלקה, שגם היא מותרת עפ"י ההנחיות כאמור לעיל.

בכך לא נחה דעתי, וראיתי לנכון להתייחס אף לטענתו ותמיהתו של הנאשם 1 מדוע לא הוצב תמרור העצור על

אותו עמוד עליו ניצב תמרור "אין פניית פרסה" אשר מסתיר את תמרור העצור כטענת הנאשם 1. שכן, לטענת הנאשם 1, אם היה תמרור העצור על אותו עמוד בו ניצב תמרור "אין פניית פרסה" הייתה נמנעת העבירה מאחר והיה ניתן להבחין בתמרור העצור ללא כל בעיית נראות.

לעניין זה, עפ"י האמור בסעי' 1א' להנחיות הכלליות להצבת התמרורים (עמ' 53), עולה כי יש לשמור על הצורה הפרטית של כל תמרור ואין להטמיעו או לשלבו בתוך תמרור אחר שהינו בעל צורה אחרת היות וכך הוא מאבד את צורתו וייחודיותו. מכאן, ניתן להקיש כי שילובו של תמרור העצור, אשר הינו בצורת משושה, על אותו עמוד בו ניצב תמרור "אין פניית פרסה" אשר הינו עגול בצורתו, היה גורם לתמרור "אין פניית פרסה" לאבד מייחודיותו וצורתו, ופוגע במטרתו ובהעברת המסר אותו אמור לשדר התמרור לנהגים החולפים על פניו ואשר אמורים להיעזר בו. לפיכך, אך טענה זו של הנאשם 1 אינה מתקבלת על הדעת.

בעניינו של נאשם מס' 2, מר משה מנשרוב (להלן: "הנאשם 2"):

על פי עדותו שלו, נסע הוא בנתיב הנסיעה לכיוון דרום, או אז החליט לפנות ימינה בצומת נתק'ה מרחק קצר לפני הרמזור ולטענתו לא ניתן היה להבחין בתמרור העצור, זאת בשל הסטייה בהצבתו והזווית הרחוקה של התמרור.

לעניין זה, יאמר כי מאחר והנאשם 2 לא הגיע מנתיב הפנייה ימינה, לא הוסתר ממנו תמרור העצור, אשר לכאורה הוסתר במרחק מסויים מעיני הנאשם 1, ועל כן היה עליו להבחין בו. מה עוד, כי הסטייה בהצבת התמרור הינה בגדר סטייה קלה הרלוונטית בנסיבות העניין, כאמור לעיל, ועל כן טענתו של הנאשם 2 לעניין הסטייה בהצבת התמרור דינה להידחות.

כמו כן, ובניגוד לטענתו של הנאשם 2, הזווית בה ניצב תמרור העצור משרתת לפני הכל את הנהגים המגיעים מנתיב הפנייה ימינה כמו הנאשם 1 ובכל מקרה, כך עפ"י התרשמותי בביקור המקום, הזווית בה מוצב תמרור העצור, אינה גורמת לתמרור להיות נסתר מפני נהגים כמו הנאשם 2 אשר נוסעים בנתיב הנסיעה ישר ובמרחק קצר מהצומת מחליטים לפנות ימינה.

יותר מכך, הרי שעל פי תקנה 21(ג) לתקנות בה דנו כנ"ל, היה על הנאשם 2 היה לייחס תשומת לב מירבית בהתקרבו לצומת המדוברת, במיוחד כאשר הוא אינו מגיע אליה מנתיב הפנייה ימינה, אלא מנתיב הנסיעה ישר ובהחלטה אקראית מבחינתו, ולבחון סביבתה לרבות הבחנה בתמרור העצור שמוצב בה, אשר נגלה אליו. בנסיבות אלו, אי הבחנתו של הנאשם 2 בתמרור, יכולה להיות מיוחסת לקלות ראשו ולרשלנותו ותו לא, בדיוק כפי שזו הייתה מיוחסת לנאשם 1.

4. לפיכך, ולאור כל האמור לעיל:

* הריני מרשיע את הנאשמים בעבירה המיוחסת להם בכתב אישום.

* על המזכירות לסרוק הכרעת דין זו גם לתיק 7571-06-15.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ז, 13/10/2016 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר , שופט בכיר

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

* אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 300 ש"ח או 3 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם תוך 60 יום מהיום.

הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לקבלת שוברים ואישורים בשעות קבלת קהל.

* זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ז, 13/10/2016 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר , שופט בכיר